

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ 2.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ 10, 20, & 30 ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Α. Ι. ΡΑΛΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

Ἡ Παιδικὴ Χαρά συσταίνεται μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 57861 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. . . . 75
	ΕΞΑΜΗΝΗ > . . . 40
	ΤΡΙΜΗΝΗ > . . . 20
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΕΤΗΣΙΑ < . . . 150

*Κάθε χρηματικὸ ἔμβασμα ἀρέσκει νὰ ἀπευθύνεται στὸν κ. Α. Πάλλην
Διευθυντὴν Π. Χαρᾶς Πανεπιστημίου 22*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποῦ καὶ πῶς πέρνει τὶς ταινίες ὁ Κινηματογράφος	σ. 253
Νέα καὶ περίεργα	» 254
Ναπολίνα	» 255
Τὸ φίδι τῆς θάλασσας	» 258
Τὸ ἄγριο βόιδι τῆς Ἀμερικῆς	» 259
Πρακτικὲς γνώσεις	» 260
Εὐθυμες ἱστορίες	» 261
Στὸ βασιλεῖο τῶν Μελισσῶν	» 262
Τὸ μουρουνόλαδο	» 263
Μὴν κάνετε στοὺς ἄλλους	» 265
Γραφεῖο Ἀρχισυντάκτη	» 265

Παρακαλοῦμε τοὺς συνδρομητάς, ὅσοι καθυστεροῦν τὴ συνδρομὴ, νὰ μᾶς τὴν ἐμβάσουν γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶμαστε νὰ γράφουμε στὸν καθένα χωριστά.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Η' ΜΕΛΙΣΣΑ,

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

ΤΕΥΧΟΣ 21

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΑΙΡΝΕΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Τὰ πελώρια σπίτια μὲ σίδηρο καὶ τζάμι.—
Οἱ ἐλέφαντες ποὺ περπατᾶνε στὸ πάτωμα.—
Τεχνητὰ βουνά καὶ θάλασσες.—Ὁ φωτισμὸς
ποὺ φέρνει... ἡλίωση καὶ τύφλωση.—Ψεύτικα
καράβια.—Τὶ εἶναι φωτογένεια.—Πῶς γίνεται
μιά χειρονομία καὶ πῶς τὴ βλέπομε ἐμεῖς.

Εἶδαμε στὸ περασμένο φύλλο τῆς Π. Χαράς
σὲ ποιά ἀρχὴ στηρίζεται ὁ κινηματογράφος.
Τώρα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ θέματά του. Τὰ θέ-
ματά του λοιπὸν εἶναι ἄπειρα, μὰ διαιροῦνται
σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: σὲ θέματα τοῦ ὑπαί-
θρου καὶ σὲ θέματα τοῦ θεάτρου.

Τὰ πρῶτα ἀναπαρασταίνουν πιστὲς σκηνὲς
ἀπὸ τὴ φύση. Τὰ δεύτερα δίνουν σκηνὲς παρ-
μένες ἢ ἀπὸ διαμερίσματα σπιτιῶν ἢ ἀπὸ διά-
φορα εἰδικὰ μέρη, ποὺ εἶναι διασκευασμένα
σύμφωνα μὲ τὸ θέμα καὶ μὲ τὰ ἀνάλογα μέσα
ποὺ θὰ χρειασθοῦν γι' αὐτό. Τὰ περισσότερα
θέματα τὰ παίρνουν μέσα στὰ δωμάτια. Ἀλλὰ
πολλὲς φορὲς καὶ ἐκεῖνα τὰ θέματα ποὺ χρειά-
ζονται ὑπαίθρο, παίρνονται ἀπὸ σκηνογραφί-
ες ποὺ ἀναπαρασταίνουν εἰκόνες φυσικὲς, τοπία
κ.τ.λ. Αὐτὰ τὰ εἰδικὰ μέρη, ποὺ μοιάζουν σάν
τὶς σάλες τῶν φωτογράφων, λέγονται **στούντιο**
καὶ εἶναι πελώριες οἰκοδομὲς ὅλο σίδηρο καὶ
τζάμι. Στὸ Μπελβίλ τὸ στούντιο τοῦ Γκυμὸν
ἔχει μῆκος 45 μέτρα καὶ πλάτος 20. Τὸ πάτωμα
πρέπει νὰ εἶναι πολὺ στερεὸ γιὰ ν' ἀντέχῃ στὸ
βάρος πολλῶν ἐλεφάντων, ὅταν χρειάζεται ν'

ἀναπαρασταθῇ πομπὴ σ' ἔργα ἱστορικὰ παλιὰ
ἢ σὲ ἔργα μὲ ὑπόθεση Ἀσιατικὴ. Ὁ χῶρος
πάνω στὸν ὅποιον δίνεται ἡ κινηματογραφου-
μενὴ σκηνή, εἶναι πολὺ μεγάλος, γιὰτὶ πολλὲς
φορὲς λαβαίνουν μέρος σ' αὐτὸν χίλια πεντακό-
σια καὶ δυὸ χιλιάδες ἄτομα. Ὀλόκληρος αὐτὸς
ὁ χῶρος τριγυρίζεται ἀπὸ τζάμια, ποὺ σχημα-
τίζουνε ἓνα πελώριο γυάλινο κλουβί. Στὰ πλάγια
τοῦ χώρου ποὺ παίρνονται οἱ εἰκόνες, βρίσκον-
ται τὰ καμαρίνια ποὺ ἔχουνε τὸ ὑλικὸ τῆς δια-
κοσμῆσεως. Κι' ἀπ' αὐτὰ ἀναπαρασταίνουν
βουνά, θάλασσες κ.λ.π. Στὸ στούντιο τὸ φῶς
εἶναι συνήθως ἀρκετό. Γιὰ νὰ κανονίζεται ὁ
φωτισμὸς γίνεται μεγάλη χρῆση ἀπὸ παραπε-
τάσματα. Στὶς μεγάλες σκηνὲς μεταχειρίζονται
τεράστιες λάμπες, τριάντα-σαράντα, ὅλες ἀναμ-
μένες. Ἡ δύναμη τότε ἀπὸ τὸ φῶς εἶναι τόση
ὥστε πολλὲς φορὲς συμβαίνουν δυστυχήματα
ὅμοια μὲ ἡλιάσεις, τυφλώσεις κ.λ.π. Πολλοὶ
πάρα πολλοὶ καλλιτέχνες τοῦ κινηματογράφου
χάνουν τὰ μάτια τους.

Οἱ διάκοσμοι τοῦ κινηματογράφου διαφέρουν
πολὺ ἀπὸ τὸ διάκοσμο τοῦ θεάτρου. Τὰ χρώ-
ματα ποὺ μεταχειρίζονται στὸν κινηματογράφο
εἶναι τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο. Ἀλλὰ καὶ σ'
αὐτὰ προσέχουν πολὺ. Ὅταν π.χ. θέλουνε νὰ
παραστήσουν ἓνα τραπέζι σίρωμένο, δὲ σιρῶ-
νουν τὸ συνηθισμένο ἄσπρο τραπεζομάντηλο
ἀλλὰ προτιμᾶνε ἓνα κιτρινωπό. Γιὰ τὰ διάφορα
ἐπιπλα τώρα ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν στὴν ται-
νία, δὲν τ' ἀφήνουν στὸ φυσικὸ τους χρῶμα
ἀλλὰ τὰ σκεπάζουν μὲ χαρτόνια χρωματιστά.

Δωρεὰ ἐκτὸς βιβλιοθήκης τῶν Πανεπιστημίων Ἰωαννίνων

Γιὰ τὰ μεγαλύτερα ἀντικείμενα τώρα ὑπάρχουν εἰδικὰ καταστήματα, πού φτιάχνουν ψεύτικα καράβια, ἱστορικά κτίρια, θηριοτροφεία κ.λ.π.

Θᾶχτε ἀκούσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τῆ λέξη φωτογένεια. Φωτογένεια λοιπὸν λένε στὸν κινηματογράφο τὴν ιδιότητα τῶν προσώπων ν' ἀντανakλoῦν τὸ φῶς πού δέχονται. Ὁ ἡθοποιὸς πού ἡ ἐπιδερμίδα του δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ιδιότητα, δὲν ἔχει τὴ φωτογένεια δηλαδή, δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἐπίσης ἐλάττωμα εἶναι ὅταν τὰ χαρακτηριστικὰ κινoῦνται γρήγορα, μὲ νευρικότητα δηλαδή. Ὑστερα πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι μιὰ κίνηση πού βλέπουμε ἑμεῖς στὸν κινηματογράφο, ἓνα σήκωμα τοῦ χεριοῦ π.χ. γίνεται τόσο σιγὰ στὴν πραγματικότητα, ὥστε ἂν τὴ βλέπατε τὴν ὥρα πού παίρνουνε τὴν ταινία, θὰ νομίζατε ὅτι ἀκολουθεῖ ἡ κίνηση αὐτὴ κάποιο ρυθμὸ!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ φυτὸ πού... βήχει

Ὡς τώρα ξέραμε τὰ σαρκοφάγα φυτὰ καθὼς ἐπίσης τὰ φυτὰ πού περπατοῦν, ἐκεῖνα πού χορεύουν, πού πετᾶνε, τέλος τὰ μουσικὰ φυτὰ, μὰ πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν ἔτυχε σὲ κανέναν ν' ἀκούσῃ ποτὲ ἢ νὰ φαντασθῇ πὼς βρίσκονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ φυτὰ μὲ... γριπῶδη περιπνευμονία! Καὶ ὅμως εἶναι γεγονός: ὅτι ὑπάρχουν τέτοια φυτὰ στὶς τροπικὲς χώρες κι ὁ καρπὸς τους ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰ δικά μας τὰ κουκιά.

Φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται μεγάλη ἀπέχθεια γιὰ τὴ σκόνῃ, σὲ τέτοιον σημεῖο, ὥστε μόλις νιώσει ὅτι κόλλησε πάνω στὰ φύλλα του (πού ἀποτελοῦν τ' ἀναπνευστικὰ του ὄργανα) λίγη σκόνῃ, ἀμέσως φουσκώνουν καὶ τὴν τινάζουν μὲ μιὰ ἐλαφρὴ ἔκρηξη, ἢ ὅποια συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα μικρὸ θόρυβο, πού μοιάζει καθ' ὅλα μὲ βῆχα κρυολογημένου παιδιοῦ. Ἡ ἐξαιρετικὴ ιδιοτροπία τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τόκανε νὰ εἶναι χρήσιμο στυλς βοτανολόγους.

Ρολοῖ—γραμμόφωνο

Νὰ λοιπὸν ὅτι προσδεύει καὶ τὸ ξυπνητήρι. Ἕνας προσδευτικὸς ὥρολογιοποιὸς ἀντικατέ-

στησε τὰ κουδούνια μὲ γραμμόφωνο. Ἔτσι ἀντὶ γιὰ τὸ ἐνοχλητικὸ καὶ ἐκνευριστικὸ κουδούνισμα, θάχουμε πιά μιὰ θαυμάσια μελωδία. Φαντασθῆτε νὰ μᾶς ξυπνᾷ τὸ τραγοῦδι τοῦ Καροῦζο ἢ τὸ πιάνο τοῦ Παντερέφσκυ! Θὰ εἶναι θαυμάσια. Μένει ὅμως νὰ ἴδoῦμε, ἂν ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ θὰ πετύχῃ γιὰτὶ ἀντὶ νὰ μᾶς ξυπνᾷ ἡ μουσικὴ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποκοιμίῃ!

Ἡ γῆ... ξεραίνεται.

Ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια ὑπῆρχε ἡ θεωρία ὅτι ἡ γῆ ξεραίνεται σιγά-σιγά. Τώρα ὅμως ὁ γερμανὸς ἐπιστήμων Kemlaun ἀπέδειξεν ὅτι ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἀληθινή. Ἔτσι ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ γῆινο ἀτμὸ, πού ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ στὴν ἀτμόσφαιρα, ἀποσυνθέτεται ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου καὶ γυρίζει πάνω στὴ γῆ, ἐνῶ τὸ ὕδρογόνο πού προσέρχεται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποσύνθεση ἀνεβαίνει σὲ ψηλότερα στρώματα. Εἶναι ἄλλωστε παρατηρημένο ὅτι τὸ νερὸ πού σκεπάζει μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ σφαῖρα μας λίγο-λίγο ἐξατμίζεται. Πολλὰ τέτοια παραδείγματα συναντᾶμε στὰ ὁροπέδια τῆς Βαυαρίας Στὴν Ἑλβετία συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ἐξῶ καὶ 200 χρόνια εἶχε 140 λίμνες. Σήμερα ἔχει μόνο 76. Στὴ Γερμανία πολλὲς λίμνες, πού βρίσκονται σὲ χαμηλὰ ἐδάφη χάθηκαν καὶ χωράφια σκεπάζουν σήμερα ἐκτάσεις πού σκέπαζαν ἄλλοτε τὰ νερά.

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων λοιπὸν δγάζει ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ὕδρογόνο, πού ἀνεβαίνει στὰ ψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, διασκορπίζεται κι' ἔτσι δὲν ξαναπέφτει στὴ γῆ τὸ νερὸ πού ἐξατμίζεται. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶναι σοβαρὸς κι' ἓνα παρηγορητικὸ ὑπάρχει, ὅτι εἶναι ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ μᾶς!

Κονδυλοφόρος μὲ... ἡλεκτρικὸ

Τελευταῖα στὸ Λονδίνο ἔγινε μιὰ νέα ἐφαρμογὴ ἡλεκτρισμοῦ ρεύματος. Ὁ Ἄγγλος μηχανικὸς καὶ ἡλεκτρολόγος Σερ Ροῦδλ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ πειράματα κατῴρθωσε νὰ φτιάξῃ ἓναν κονδυλοφόρο, στὸν ὁποῖον διωχέτευσε ἡλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ περνώντας ἀπὸ μιὰ συσκευή, πού βρίσκεται μέσα στὸ κούφωμα του, φθάνει στὴν πέννα, κι' ἀπὸ κεῖ πέφτει μ' ἓναν ἀνταυγαστήρα, στὸ χαρτί πού θὰ γράψωμε. Ἡ νέα αὕτη ἐφεύρεση τοῦ Ἄγγλου μηχανικοῦ θάχῃ τὸ πρακτικὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι θὰ μποροῦμε νὰ γράφουμε καὶ στὰ σκοτεινὰ, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦ χαρτιοῦ, στὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ ἐργασθoῦμε, θὰ φωτίζεται πιά καθαρὰ ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς.

ΝΑΠΟΛΙΝΑ

(10)

(Η ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

(10)

Μεταφ. Κας ΑΓΛΑΪΑΣ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ἡ Ἐλισάβετ κοίταξε τὴ φίλη της. Μιὰ ἡσυχὴ βεβαιότητα μαρτυροῦσε ἡ στάση της. Τῆς ἔκαμε ἐντύπωση.

—Γιὰ θυμηθῆτε λοιπόν, φώναξε, ἂν καὶ τὸ θεωρῶ αὐτὸ ἀνώφελο! Ἴσως νὰ γελιέσθε μὲ κάποια ὁμοιότητα. Εἶναι σχεδὸν φανερὸ πὼς τὸ πρωτότυπο αὐτοῦ τοῦ πορτραίτου χάθηκε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

—Πραγματικὰ ἔτσι εἶναι. Κι ὅμως κανεὶς δὲν θὰ μοῦ θγάλη τὴν ἰδέα, πὼς μίλησα μὲ κάποιον ποῦ εἶχε τὰ ἴδια μάτια μ' αὐτά.

Μὲ μιὰ στοργικὴ κίνηση ἡ Ἐλισάβετ ἀγκάλιασε τὸ κορίτσι.

—Ἐπίμονή μου! εἶπε καὶ τὴ φίλησε. Πόσο δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ πείσῃ.

Τὰ μάτια τῆς Ναπολίνας ἔλαμψαν. Ἦθελε ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃ ἀλλὰ τὸ σκέφθηκε. Δευθερώθηκε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῆς φίλης της καὶ πλησίασε τὸν Μπομπάρντο.

—Ἐ! Νουνοῦ ἐμεῖς κάναμε ἀνακαλύψεις, ἐνῶ εὐὸ χάσκεις μπροστὰ στὶς κουροῦνες(πουλιὰ καὶ μετράς τὰ καλαμάκια τῆς λίμνης!

—Τὶ ἀνακαλύψεις λοιπόν, ρώτησε ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

—Νά! ἓνα μυστικόν, εἶμαι καλὴ καὶ δὲν διστάζω νὰ σοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ. Ἐρχονται ἄνθρωποι ἐδῶ καὶ ἀφήνουν ἱχνη ἀπὸ τὸ πέρασμά τους. Ἐχεις καμὴν ἰδέα γιὰ τὰ ὀνόματά τους;

Ὁ στρατιώτης ἔδραλε εὐλαδικὰ τὴν κοντὴ καστανὴν πίπα, ποῦ τὴν ἔσφιγγε ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ σκούφο του καὶ μὲ μιὰ πνιγμένη ἀπὸ ἐλαφρὸ τρόμο φωνὴ εἶπε :

—Ποιὸς θέλετε νὰ εἶναι, ἂν δὲν εἶναι δρυκολάκες;

Μιὰ πονηρὴ λάμψη φάνηκε στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ.

—Αὐτό! Δὲν τὸ περίμενα! φώναξε.

Ὁ ξακουστὸς γρεναδιέρος δὲν ἀνεχόταν καθόλου νὰ γελοῦν εἰς θάρος του

—Γιὰ νὰ κατοικήσῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα, πρέπει νὰ μπῇ δὲν εἶν' ἔτσι;

—Βεβαίως!

—Εἶδατε τί ἔγινε στὴν κατασκήνωση γιὰ νὰ δρεθοῦν τὰ κλειδιά!

Ὁ μικρὸς δεκανέας θὰ εἶναι κι αὐτὸς ἀνακατευμένος σ' αὐτό...

—Ἀκριβῶς!

—Λοιπὸν οἱ ξένοι, κείνοι ποῦ δὲν ἔχουν καθόλου ἄδεια δὲν μποροῦν νὰ πλησιάσουν ἐδῶ. Θὰ τοὺς ἔβλεπαν ἐξ ἄλλου. Δὲν ταξιθεύουν μὲ ἄλογο μέσα στὸ ρέμα κι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουν θάρκα. Σεῖς δὲν φαντάζεσθε σὲ ποιά κατάσταση βρισκόταν τὸ σχοινὶ τῆς θάρκας. Τὸ ἔτρωγε μεγάλη σκουριά. Ἐπρεπε νὰ ξύσω μιὰν ὥρα γιὰ νὰ κάμω τὸ λουκέτο νὰ δουλέψῃ, ὥστε δὲν χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ πολλὸν καιρὸ.

—Μποροῦν νὰ πάρουν μιὰν ἄλλη θάρκα εἶπε ἡ Ἐλισάβετ.

Ὁ Μπομπάρντος σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Θὰ τὸ ἤξευραν, Δεσποινὶς Ἐλισάβετ. Ὅλο τὸ προσωπικὸ θὰ ἦταν ἐνήμερο! Κι ὕστερα ποῦ θὰ τὴν δάζουν ἅμα δὲν τοὺς χρειάζεται; Ὅχι, ὄχι ἐξακολούθησε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, κουνώντας τὸ κεφάλι. Ὅχι, ὄχι ὅλα αὐτά δὲν εἶναι φανερά καὶ ἐπιμένω νὰ πιστεύω πὼς μόνον τὰ φαντάσματα περνοῦν τὰ κύματα...

Τὰ κορίτσια ἔβαλαν τὰ γέλια.

—Μοῦ ζητήσατε τὴ γνώμη μου, ἐπ'ἀνέλαβε ὁ Μπομπάρντος λίγο πειραγμένος. Σὰς τὴν δίνω, δὲν εἶναι τίποτα τὸ γελοῖο, νομίζω. Ἀκουσα νὰ διηγοῦνται ἓνα σωρὸ τέτοιες ἱστορίες. Φαίνεται πὼς ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Βουρβόνων, οἱ ὥρατες κυρίες ἔρχονται τὸ θράδυ σ' αὐτὴ τὴ σκιάδα.

Λοιπὸν κανέναν δὲν ἀγνοεῖ τις συνήθειες ποὺ εἶχαν οἱ μακαρίτισσες. Καθένας ξέρει τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχαν γιὰ τὰ μέρη θπου ἔζησαν. Μιὰ σύγχρονη τοῦ Βασιλεῖ Ἐρρίκου ἢ τῆς χήρας Καπε (1) θὰ εἶχαν τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσουν τις διαδόχισσές τους.

—Καὶ γιὰ ἀνάμνηση ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή της θὰ ἄφησε τὴν ταμπακοθήκη της, τὸ βιβλίο της καὶ φρεσκοκομμένα ἄνθη. Αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ μένε μου Νουνού, τάχεις χαμένα! Τὰ πνεύματα, τοῦλάχιστο, ἐγὼ νομίζω, δὲν ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ πέρνουν πρὶν ταμπάκου, νὰ διαδύζουν καὶ νὰ γεμίζουν τὰ ἀνθοδοχεῖα ἀπὸ ἄνθη.

Ὅμως ὁ Μπομπάρντος ἐπέμενε στὴν ἰδέα του.

—Κοροϊδεύετε ὅσο θέλετε, ἀπιστες νεαρὲς συνεπέρανε μὲ σοβαρότητα. Θὰ δῆτε ἂν τὸ μέλλον δὲν θὰ ἀποδείξει καθόλου...

—Τὸ μυστηριώδες πέρασμα ἐνδὸς ἀγνώστου ἀπ' αὐτὸ τὸ σκλόνι; διέκοψεν ἡ Ναπολίνα. Εἶναι βέβαιον, πὼς θὰ ἀνακαλύψουν ὅχι μονάχα τὸ ὄνομά του ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὸ δρόμο ποὺ πῆρε γιὰ νὰ ἔρθῃ. Δὲν παραδέχομαι τὴν ὑπάρξη ὑπερφυσικῶν πνευμάτων καὶ δὲν εἶμαι καθόλου τόσο ἀφελὴς γιὰ νὰ ἀσπασθῶ τις πεποιθήσεις σου. Κάποιο πρόσωπο στὸ παλάτι ἀνεκάλυψε τὴν ὑπάρξη αὐτοῦ τοῦ ἀναπαυτικοῦ καὶ θελκτικοῦ καταφυγίου καὶ ἤρθε χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος... κι αὐτὸ εἶν' ὅλο... Ἡ Ἐλισσάβετ σήκωσε τὸ χέρι.

—Εἶναι πολὺ σοβαρό, ἀγαπητὴ μου, αὐτὸ ποὺ διάζεσθε νὰ πῆτε, εἶπε, καὶ ὀρίσκω ἀνόητους τοὺς συλλογισμούς σου. Θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ διηγηθούμε τί εἶδαμε... Ἐνας ἀξιωματικός, ἓνας ἀκόλουθος, μιὰ κυρία τοῦ παλατιοῦ θὰ ἔχῃ διὰ λέξη αὐτὴ τὴ γωνία γιὰ τὸ ἐρημητήριο. Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφωνῶ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐμᾶς! Εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας πολὺ μικρὲς γιὰ νὰ ἀνακατευόμαστε στὰ πράγματα καὶ στὶς κινήσεις τῶν μεγάλων προσώπων καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ φέρουμε πολλὰς περιπλοκὰς, κἀνοντας φλυαρίες σὰν τοὺς θηλυκοὺς παπαγάλους,

χωρὶς νὰ σκεφθοῦμε τις συνέπειες ποὺ θὰ ἔχουν τὰ λόγια μας.

Τὰ μάτια τῆς Ναπολίνας στυλώθηκαν στὴν Ἐλισσάβετ μὲ κωμικὴ ἐκπληξη.

—Πῶς; εἶπε, μὲ συμβουλευέτε νὰ κρατήσω μυστικά τὴ διήγησή αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς; Καὶ τί θὰ πῶ στὸ νουνό μου, ἅμα μὲ ρωτήση;

Ἐνα χαμόγελο πολὺ γλυκὸ σδύστηκε στὰ χεῖλη τῆς Ἐλισσάβετ.

—Ὅλη τὴν ἀλήθεια, χρυσό μου, εἶπε. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀνακαλύψεις μας, οἱ ὑποθέσεις μας μπορεῖ νὰ εἶναι ἐσφαλμένες, πρέπει νὰ τις σιωπήσωμε. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ἔχει ἀρκετὰς φροντίδες καὶ φρονῶ, πὼς εἶναι ἀνώφελο νὰ τις κάνουμε πιδὸς πολλὰς. Ὑστερα, νὰ ποῦμε ὅτι ἔχουμε δεῖ τὸ περίεργον ἐδῶ, εἶναι σὰν νὰ κατηγορούσαμε κάποιον. Μιὰ κατηγορία, ὅχι ἐξακριβωμένη εἶναι μιὰ πράξη ἀξιόμειπτη. Εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ στηρίξῃ τις ὑπόνοιές του σὲ βάσεις στερεὰς, πρὶν τις διατυπώσῃ. Κι ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμιὰ δόξη. Θὰ ἦταν μεγάλο λάθος νὰ ἀφήσουμε τὴ φαντασία τοῦ Αὐτοκράτορα νὰ πλανιέται σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς του. Ἐνας ἀναστεναγμὸς φούσκωσε τὰ στήθη τῆς Ναπολίνας Ἡ εὐκρινὴς φυσιογνωμία της σκιάσθηκε.

—Αἰσθάνομαι μὲ κάποια σύγχυση, πὼς ἔχεις δίκιο Ἐλισσάβετ, ἀπήντησε κι ὅμως πειράζομαι γιὰ τὴ σιωπὴ στὴν ὁποία μὲ ἐξαναγκάζεις. Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω μυστικὰς τις ἀνακαλύψεις μας! Καὶ ἂν ἔνα ἀπ' τὰ λόγια μου γίνη ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας κανενός, δὲν θὰ παρηγορηθῶ καθόλου...

—Λοιπὸν ἐγκρίνετε;

—Εἶσθε μεγαλύτερη ἀπὸ μένα, ἀγαπητὴ πιδὸς σοβαρὴ καὶ μὲ περισσότερες γνώσεις. Πάντα εὐχαριστίμουν νὰ ἀκούω τις ἰδέες σας. Θὰ κάμω τὸ ἴδιο καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασις ὅμως δὲν σὰς κρύβω καθόλου, πὼς αὐτὸ θὰ μὲ λυπήσῃ πολὺ. Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ Ἐλισσάβετ εἶχε κλείσει τὸ παράθυρον, εἶχε θάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους καὶ τακτοποιεῖσε τὰ κομφοτεχνηματάκια. Σιγὰ σιγὰ τράβηξε τὴν πόρτα.

—Κι ὁ Μπομπάρντος; εἶπε ξαφνικὰ εἶσαι βέβαιη γιὰ τὴ μυστικότητά του;

—Θὰ κρατήσῃ τὴ διαταγὴ ποὺ θὰ τοῦ

(1) Καπε ἦταν τὸ ἐπώνυμον τοῦ βασιλεῖ Λουδοβίκου ΙΣΤ' ποὺ καρατομήθηκε. Μετὰ τὴν ἐκθρόνισή του τὸν φωνάζανε οἱ ἐπαναστάτες μ' αὐτὸ περιφρονητικὰ.

δόσουν και δὲ θὰ τὴ συζητήσῃ καθόλου.

Μπήκαν προσεχτικά στὴ δάρκα. Ἄμα κάθησαν ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη ἀπέναντι ἀπὸ τὸν κωπηλάτη ἢ Ναπολίνα ἔδωσε στὸ γέρο στρατιώτῃ ὅλες τὶς παραπάνω συστάσεις.

—Ἐίρεις, εἶπε, σηκώνοντας τὸ δάχτυλο, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κάνῃς τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὶς ἀνακαλύψεις μας.

Ὁ γρεναδιέρος τὴν κοίταξε κατὰ πρόσωπο. Μιὰ σπίθα ἔλαμψε στὰ μάτια του.

—Δὲν ἔχω δὴ τίποτα τὸ παράδοξο, εἶπε καὶ συνεπῶς δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ. Δὲν καταλαβαίνω καθόλου αὐτὴ τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεση καὶ θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητο νὰ χῶσω τὴ μύτη μου σὲ κεῖνες τὶς ἱστορίες τοῦ ἄλλου κόσμου!...Κι ἔπειτα ἀφοῦ μοῦ λέτε πῶς νὰ φερθῶ... θὰ ὑπακούσω!... Ἄμα ἡ Ναπολίνα δρέθηκε μόνῃ στὸ δωμάτιό της ἔπесе στὸ εὐρύχωρό της κάθισμα καὶ θυβίστηκε στὶς σκέψεις της. Γύρω της τὸ κάθε τι ἦταν ἥσυχο. Ἡ Δις Λεπὸντ εἶχε πάθει ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη νευραλγία κι ἦταν κλεισμένη στὸ δωμάτιό της μὲ τὰ παραπετάσματα κατεβασμένα. Σύστησε λοιπὸν στὴ μαθητριά της νὰ κάμῃ ὅσο μπορεῖ σιγώτερα.

Ὁ Μπομπάρντος ἀπομονωμένος στὸ ἰσόγειο ἀνάπνεε ἥρεμα τὴ δροσιὰ στὸ ἀνάκθρο.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἐλισάβετ, ὁ παπποῦς της τὴν κάλεσε κοντὰ του, γιατί εἶχε μιὰν ἐντολὴ πολὺ ἐνδιαφέρουσα νὰ τῆς δόσῃ. Ἔτσι ἡ Ναπολίνα εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ. Παρ' ὅλα ὅσα τῆς εἶπε ἡ φίλη της, δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση νὰ κρατήσῃ μυστικὲς τὶς ἀνακαλύψεις ποὺ ἔκαμε στὸ περίπτερο τῆς λίμνης. Βέβαια ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε στὸ παλάτι εἶχεν ἀποκτήσει μιὰ πραγματικὴ πείρα τῆς ζωῆς. Ἄλλως τε τῆς εἶχαν συχνὰ κάμει μαθήματα γιὰ τὴ βλάβη ποὺ φέρνουν οἱ ἄκαιρες φλυαρίες καὶ καταλάβαινε πῶς ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ δείχνεται καθόλου πολὺ πληροφορημένη.

Μιὰ ὅμως φωνὴ ἐσωτερικὴ τὴν ἐσπρωχνε νὰ νὰ μὴν κρύψῃ τίποτε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα. «Ἐγὼ πῶς ἔχει πολλὰς φροντίδες ἔλεγε μέσα της, γιὰ χιλιοστὴ φορά, καὶ δὲν ἀγνοῶ καθόλου

πῶς δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ ἀκούσῃ τὶς φλυαρίες μου.

Τὸ νὰ διευθύνῃ τὶς κατασκευαστικὰς του, τοὺς συνασπισμοὺς τὶς δυνάμεις του, τὰ βασίλεια ποὺ ἔχουν ἰδρυθῇ, καὶ τὰ διοικοῦσαν κακὰ οἱ ἀδελφοί του, ὅλα αὐτὰ ἀπορροφοῦσαν τὴν προσοχὴ του. Μολαταῦτα μοῦ φαίνεται πῶς κακὰ θὰ κάμω νὰ μὴν τοῦ πῶ τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ αὐτὸν τὸν περίπατο ποὺ γιαντὸν μοῦ ἔδωσε ὁ ἴδιος τὴν ἀδεία.

Βέβαια, ἔχω τὴ φαντασίαν ἄγρυπνη καὶ ὁ νουνός μου θὰ γελάει μὲ τοὺς δισταγμούς μου γιὰ ζήτημα χωρὶς σπουδαιότητα ἴσως...»

Ἐνωσε τὰ χέρια μὲ μιὰ ἐνθερμη κίνηση. «Θεέ μου, δδήγησέ με, ἐμπνευσέ με, ψιθύρισε. Πρέπει νὰ ἀκούσω τὶς συστάσεις τῆς Ἐλισάβετ ἢ νὰ ἀκολουθήσω τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου. Πόσο εἶναι δύσκολο νὰ διαλέξω...»

Σηκώθηκε ἀκούμπησε τὸ μέτωπό της στὸ κρῦο τζάμι τοῦ παραθύρου, ὕστερα χώθηκε πάλι στὴν πολυθρόνα της :

«Δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς, πῶς κάποιος μπαίνει στὸ περίπτερο τοῦ νεροῦ· πότε ; Πῶς ; δὲν τὸ ξέρω. Ἐν πάσει περιπτώσει κρύβεται γιὰ νὰ πηγαίνει ἐκεῖ, γιατί κανένας δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸ ταξίδι του. Ἀσφαλῶς, αὐτὸς ὁ μυστηριώδης [ἐπισκέπτης εἶναι ἐνοχος. Θὰ πηγαίνει μέρα ἀφοῦ δὲν κάνει κανένα κακό !

Κούνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της μὲ τὶς μποῦκλες σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὶς φορτικὲς σκέψεις της.

«Νομίζω πῶς εἶμαι τρελλή, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Νὰ ποὺ ἀνακαλύπτω χίλιες χίμαιρες.... Βλέπω παντοῦ ἐγκληματίες. Ἡ Δις ἔχει πολὺ δίκιο, ἅμα μὲ παίρνει γιὰ ρομαντικὴ... Ἀλλὰ ἐπίσης, εἶναι πολὺ παράξενο νὰ βρίσκω ἄνθη, ἕνα διβλίο, μιὰν ἀνοιχτὴ ταμπακοθήκη, σὲ ἕνα μέρος ποὺ τὸ νομίζει κανεὶς ἀκατοίκητο δῶ κι ἕνα χρόνο.

(Ἀκολουθεῖ)

Σχολικὴ γιορτὴ χωρὶς τὴ νέα συλλογὴ διαλόγων καὶ ποιημάτων Σπεράντσα—Παπαδήμα: Ἀκανίες δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!

Τὸ ἀντίτυπο μὲ Ταχ. δρχ. 30.

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Μστ. Α. Δ. ΠΑΠΑΛΗΜΑ

(Συνέχεια)

—Βλέπω...Βλέπω...μουρμούρισε ἡ Λέλα. . . Βλέπω μιὰ μαύρη γραμμή . . . μιὰ φεγγερὴ γραμμή....

—Αὐτὸ εἶναι!

—Κάνει κυματισμούς. . . Πότε φαίνεται πιὸ μεγάλο, καὶ πότε πιὸ μικρό...Κοίταξε πὺν βადίζει σιγὰ-σιγά.

—Μὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους; φώναξαν μαζὶ ἡ Μαίη καὶ ὁ Τζίμυ.

—Κοιτάχτε ἐκεῖ κάτω, εἶπε μ' ἓνα ὕφος ἐπίσημο ὁ Ζανζέ, σηκώνοντας τὸ χέρι.

—Μὰ αὐτὸ κινεῖται, εἶπε ὁ Τζίμυ.

—Κοίταξε πῶς μαζεύεται! πρόσθεσε ἡ Μαίη.

Τότε ὁ γέρο-ναυτικὸς τοὺς κοίταξε ὅλους καὶ εἶπε αὐστηρά:

—ΑΥΤΟ εἶνε λοιπόν !

—Ποιὸ αὐτό; ρώτησε ἡ Μαίη, πὺν ἔνωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπή.

—Τὸ φίδι τῆς θάλασσας, δεσποινίς .. Μάλιστα ! Εἶνε ἐκεῖ αὐτοπροσώπως καὶ σὰς χαιρετάει! Εἶνε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς πὺν συνάντησα ἔδῳ κι' εἴκοσι πέντε χρόνια !

—Δὲ βαριέσαι! χαμογέλασε ὁ Τζίμυ κι ἔβαλε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὰ μάτια γιὰ νὰ προσέξῃ καλύτερα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ σύγνεφα πὺν ἔξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους στὸν οὐρανὸ σκέπασαν τὸ φεγγάρι. Ἡ θάλασσα σκοτείνιασε. Κι ἡ Μαίη σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς Λέλας, μουρμούρισε ;

—Μήπως εἶταν αὐτὸ ἄραγε ;

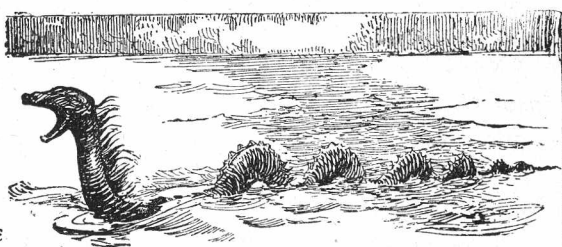
Ἡ Λέλα σήκωσε τοὺς ὤμους της, ἐνῶ ἔλαφρὸ ρίγος περνοῦσε τὸ σῶμά της. Μὰ τώρα τὰ σύγνεφα παραμέριζαν καὶ ξανά τὸ φεγγάρι ἔλαμψε, στέλνοντας τίς δέσμες τῶν ἀκτίνων του στ' ἀκίμαντα νερά. Τότε ὁ Ρομάνυ ἄρπαξε ἀμέσως τὰ κυάλια καὶ κοίταξε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος.

—Βλέπω τώρα...Μὰ δὲν ξεχωρίζω καθαρά... Περίεργο νὰ το, κινεῖται!

—Μήπως εἶνε κανένας φουσητήρας (1)γέλασε ὁ Τζίμυ. Αὐτοὶ συνηθίζουνε ν'ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κοιμῶνται πάνω.

—Ὅχι...ὄχι· αὐτὸ δὲν κοιμάται...βαδίζει...σιγὰ-σιγά, ἀποκρίθηκε γονατισμένος ὁ ζωγράφος μὲ τὰ κυάλια πάντα στὰ μάτια.

—Ἄ...δὲ βλέπω πιά, φώναξε. Αὐτὰ τὰ σύγνεφα μᾶς χαλᾶνε τὰ σχέδια. Κι' ὅμως καὶ στὰ σκοτεινὰ βλέπω κάτι πὺν λάμπει. Ἐχει μεγάλο κεφάλι καὶ μιὰ οὐρὰ ἀτέλειωτη.... Ἄ! ἔρχεται κατὰ πάνω μας...

Τὸ ἀπαίσιο ζῶο φάνηκε...

Ἐνα φύσημα ἀκούστηκε τώρα σὰ ροχαλητὸ ὑπόκωφο.

—Κι' αὐτὸ τὸ φεγγάρι κρύβεται σὰ νὰ φοβᾶται! εἶπε ὁ Τζίμυ.

—Πλησιάζει.. Πλησιάζει! ἔλεγε ὁ Ρομάνυ. Ἀκοῦστε πῶς μουγκρίζει!

Σὲ λίγο εἶχαν ξυπνήσει ὅλοι κι' εἶχαν ἀνεβῆ στὴ γέφυρα ὁ Μάξ, ἡ Κλάρα, ἡ Μικέτα, ἡ Γενεβιέβη καὶ ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια.

—Νά το! ξεφώνισε ὁ Ρομάνυ. Νά το!..

Καὶ στὸ φεγγαρίσιο φῶς, πὺν ἔσχισε τὰ νέφια καὶ φώτισε τὴ μουντή, γαλάζια θάλασσα, τὸ ἀπαίσιο ζῶο φάνηκε. Τὸ μουγκρητὸ του εἶταν φοβερό, καθὼς πλησίαζε τὸ καράβι.

—Ἄ στάσου καταραμένο ζῶο...Μιὰ καὶ ὑπάρχεις θὰ σὲ πιάσω ἐγώ....φώναξε τώρα ἡ Μαίη.

Καὶ χωρὶς νὰ προλάβῃ κανεὶς, ἀνέβηκε στὸ πυροβολεῖο, τράβηξε τὴν ἀλυσιδίτσα καὶ σὲ λίγο μιὰ ἀστραπὴ φάνηκε καὶ μιὰ τρομερὴ ἐκπυρσοκρότηση ἀκούστηκε. Τὰ νερὰ πετάχθηκαν ψηλά. Μαζὶ ἓνα ξεφωνητὸ ἔσχισε τὸν ἀέρα!

(ἀκολουθεῖ)

(1) Κεῖτος τῆς Ἰνδικῆς θάλασσας.

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΒΟΪΔΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πώς κινδύνευσε νὰ χαθῇ.—Πῶς εἶδαν οἱ πρῶτοι ταξιδιώτες τὶς πυκνὲς ἀγέλες.—Τὰ στρατηγικὰ σχέδια τῶν ἀγριοβόιδων.—Ἡ περιπέτεια ἐνὸς Ἰνδοῦ, ποὺ ξάναφέρνηι τ' ἀγριοβόϊδα στὴ ζωή.

Ὁ βόναςος εἶναι τὸ θαυμασιό ἀμερικάνικο ἀγριοβόϊδο τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς. Τὸ ἱστορικὸ αὐτοῦ τοῦ ζώου εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δραματικὰ τῶν ζωολογικῶν χρόνων. Ὁ βόναςος κινδύνευσε νὰ χαθῇ ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ 1870 τὰ κοπάδια τοὺς ἀποτελοῦντο τοῦλάχιστο ἀπὸ σαράντα ἑκατομμύρια κεφάλια. Τὸ 1882 ἔλαττώθηκαν σὲ δυὸ ἑκατομμύρια, καὶ τὸ 1887 ἔφτασαν σὲ μερικὲς χιλιάδες. Τὸ 1900 ἡ ράτσα αὐτὴ νομιζόταν σβησμένη—γιατὶ γινόταν ἄγριο κυνήγι ἐναντίον τοὺς. Τὸ 1907 ὅμως ἡ κυβέρνηση τοῦ Καναδά, ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῶν ζώων αὐτῶν, ἀπὸ πλουτοπαραγωγικὴ ἄποψη, ἀγόρασε τὰ τελευταῖα ὑπάρχοντα ζῶα καὶ τὰ πῆρε ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ἔτσι τὸ 1925 τὸ εἶδος αὐτὸ ἄρχισε ν' αὐξάνη¹ καταπληκτικὰ.

Ὅταν οἱ πρῶτοι^{***} ἐξερευνηταὶ πέρασαν τὸν Μεσισιπῆ, τὸ μεγάλο ποτάμι, ποὺ σχίζει τὴ Β. Ἀμερικὴ καὶ φθάνει ὡς τὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, ἄρχισαν νὰ περιγράφουν μὲ τέτοιον τρόπο τὶς ἀγέλες τῶν βονάσων, ὥστε οἱ περιγραφές τοὺς μοιάζανε μ' ἀληθινὰ παραμύθια. Ἄλλοι πάλι ταξιδιώτες διηγόνταν, ὅτι σὲ διάστημα ὀκτὼ δέκα ἡμερῶν εἶδαν νὰ περνᾶνε τόσο πυκνὲς ἀγέλες βονάσων, ὥστε εἶταν ἀδύνατο νὰ τὶς ὑπολογίσουν.

Πολλὲς φυλὲς Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς ζοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ κυνήγι τῶν μεγάλων αὐτῶν ἄγριων βοδιῶν. Μολαταῦτα δὲν εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν καταστροφὴ τοὺς. Τὴ μεγάλη εὐθύνη, τὴν ἔχουν οἱ λευκοὶ ἄποικοι ποὺ ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τοὺς βονάσους. Οἱ ἐρυθρόδερμοι δὲν τοὺς σκότωναν παρὰ ὅσο τοὺς χρειάζονταν γιὰ τὴν τροφή τοὺς, γιὰ τὸ δέρμα τοὺς καὶ γιὰ τὸ γουναρικό τοὺς. Οἱ λευκοὶ ὅμως ἄρχισαν νὰ σκοτώνουν τοὺς βονάσους

ἁπλῶς γιὰ διασκέδαση, γιὰ τὴν ἄγρια χαρὰ τοῦ κυνηγιοῦ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὠφελοῦνται καθόλου ἀπὸ τὸ κυνήγι τοὺς. Ἡ ἐλάττωσις λοιπὸν τοῦ βονάσου ἀρχίζει πραγματικὰ ἀπὸ τὸ 1865, τότε ποὺ ἐγίνε ἡ μακρὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ποὺ διευκόλυνε τοὺς ἀθλητὰς νὰ πηγαίνουν στὰ ἀχανῆ δάση τοῦ Φάρ Οὐέστ. Ὁ σιδηρόδρομος τρώμαξε τὰ ἀγαθὰ καὶ συνειθισμένα στὴ φυσικὴ γαλήνη ζῶα καὶ τὰ χώρισε σὲ δυὸ μεγάλα ποίμνια. Δὲν τολμοῦσαν πιά οἱ βόναςοι οὔτε νὰ περάσουν καλὰ-καλὰ τὶς σιδηροδρομικὰς γραμμές. Ἔτσι οἱ βόναςοι τρομοκρατημένοι πιά παύσανε ν' ἀμύνονται κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ζωῆς τοὺς.

Τὸ παρακάτω γεγονός δείχνει τὴ θλιβερὴ αὐτὴ παρατήρηση. Ἐχθροὶ τῶν βονάσων εἶναι οἱ λύκοι. Μολαταῦτα τ' ἄγρια αὐτὰ σαρκοβόρα δὲ ριψοκινδύνευαν εὐκόλα ἐπιθέσεις κατὰ τῶν κοπαδιῶν τῶν βονάσων. Σὲ κάθε μετατόπισι οἱ μεγαλύτεροι βονάσοι ἀποτελοῦσαν ἓνα εἶδος φρουρᾶς γιὰ ὅλο τὸ κοπάδι. Ἐβαζαν μάλιστα καὶ σκοποὺς στὰ ὑψώματα γιὰ νὰ ἐπιθεωροῦν τὸν ὁρίζοντα τὴ νύχτα ποὺ προτιμοῦσαν οἱ λύκοι γιὰ τὶς ἐπιθέσεις τοὺς. Ἐχουν καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ ἐνστικτο τὰ στρατηγικὰ καὶ ἀμυντικά τοὺς σχέδια καὶ οἱ βόναςοι ἔχουν τὰ δικά τοὺς. Ἀπὸ τὸ 1870 παρατηρήθηκε ὅμως ὅτι ομάδες λύκων δεκατίζανε τὰ ποίμνια, χωρὶς οἱ ἀρσενικοὶ μεγάλοι βόναςοι νὰ ὑπερασπίζονται, ὅπως ἄλλοτε με πολλὴν ἐνεργητικότητά τὶς ἀγελάδες καὶ τὰ δαμαλάκια.

Τὸ 1882 πολλοὶ σοφοὶ ἀνησυχῆσαν γιὰ τὴν τύχη τῶν μεγάλωπρεπων αὐτῶν βοδιῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ κυριώτερον καὶ ἀφθονότερον ζῶον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ προσπαθῆσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνουν τὴν κυβέρνησις τοῦ Κογκρέσσου νὰ ἐνδιαφερῇ. Μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους δὲν πῆρε στὰ σοβαρὰ τὸ ζήτημα. Τὸ σφαγεῖο ἐξακολουθοῦσε. Τὰ κοπάδια εἶχαν ἐλαττωθῇ. Καὶ ξαφνικὰ τὸ χειμῶνα τοῦ 1884 οἱ κυνηγοὶ τοῦ δέρματος τοῦ βονάσου μάταια ζητήσανε στὰ ἀπέραντα λειβάδια βονάσους. Δὲν ὑπῆρχαν! Οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λύκοι τοὺς εἶχαν ἐξολοθρεύσει!

Ἄς ἰδοῦμε τώρα πῶς ἄρχισε ἡ ἀναγέννησις,

ἄς τὴν ποῦμε ἔτσι, τοῦ βονάσου. Τὸ 1880 ἕνας ἐρυθρόδεσμος ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Πετ-
 Ὁρέϊγ μετανάστευσε πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος
 μὲ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ νὰ στήσῃ ὀριστικὰ
 τὴ σκηνὴ τοῦ ἀνάμεσα σὲ μιὰ φυλὴ, ποὺ λέγε-
 ται Πάϊγκαζ καὶ εἶναι ἐγκαταστημένη στὶς ὄχθες
 ἑνὸς παραπόταμου τοῦ Μισσουρί. Μιὰ μέρα
 λοιπὸν ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς εἶχε φιλονεικίᾳ μὲ τὸ
 γαμπρὸ του γιὰ ἓνα ἄγριο ἄλογο. Ὁ νέος αὐ-
 τὸς δυσαρεστημένος ἄφησε τὴ γυναῖκα του καὶ
 τὸ παιδί του στὸν πεθερό του, γιὰ νὰ ζήσῃ μὲ
 κρυὰ μόνος του. Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρὸ τοῖς
 ἐπεθύμησε πάλι καὶ γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ μ' ἀδειανὰ
 τὰ χέρια τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ φέρῃ δυὸ μι-
 κρὰ μοσχαράκια ἀπὸ βονάσο, ποὺ τὰ εἶχε πιά-
 σαι ζωντανά.

Ὁ πεθερὸς του συγκινήθηκε μόλις τὰ εἶδε
 καὶ ἔτσι λησμονήθηκε τὸ παρελθόν. Ἀλλ' ὁ
 γέρο-Ἰνδὸς βαρέθηκε νὰ περιποιεῖται τὰ μικρὰ
 ζῶα καὶ τὰ χάρισε σ' ἄλλους. Αὐτοὶ πάλι τὰ
 χάρισαν σ' ἓναν ἰδιοκτήτη τοῦ Φάρ Οὐέστ καὶ
 τὸ 1884 οἱ ἀπόγονοι τοῦ ζευγαριοῦ τῶν μικρῶν
 βονάσων εἶχαν γίνει ἔντεκα. Ἔτσι ἐξακολούθη-
 σαν ν' αὐξάνωνται καὶ σήμερα ὑπάρχει ἐλπίς τὸ
 ἀγαθὸ καὶ μεγάλωπερο αὐτὸ ζῶο νὰ μὴ λείψῃ,
 πρᾶγμα ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ ὁ πολιτισμὸς τοῦ
 ἀνθρώπου καὶ ὁ λύκος!!!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Βλάβει τοὺς ἰδρωμένους ἢ ψυχρολουσία;

Ὅλοι μας βέβαια φοβόμαστε πολὺ νὰ μποῦμε
 στὸ κρύο νερό, ὅσες φορὲς τύχει νὰ εἴμεθα ζεστοὶ
 καὶ ἰδρωμένοι. Ὁ διάσημος ὅμως καθηγητὴς
 τῆς ὑδροθεραπευτικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ
 Βερολίνου κ. Κνάϊπ θεωρεῖ ἐντελῶς ἀδικο-
 λόγητο τὸ φόβο μας αὐτό! Καὶ συσταίνει δυὸ
 ὡς τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ κάνωμε μα-
 κρινοὺς καὶ κοπιαστικοὺς περιπάτους, οἱ ὁποῖοι
 νὰ προκαλέσουν τὸ ἱδρωμα, γιὰ νὰ μπορέσουμε
 ἔτσι ἀμέσως μετὰ τὸν περίπατο νὰ βυθίσουμε
 ὁλόκληρο τὸ σῶμα μας σ' ἓνα ψυχρὸ λουτρό!
 Ἐννοεῖται πὼς στὸ λουτρό αὐτὸ πρέπει νὰ
 πέρνουμε παρακάτω τὶς προφυλάξεις:

Πρέπει, ἂν ἰδρώνουμε πολὺ, νὰ γδυνόμαστε
 γρήγορα καὶ νὰ μπαίνουμε ἀμέσως στὸ νερὸ
 μέχρι τὸ στομάχι ἀρχίζοντας νὰ πλύνουμε
 γοργά, ὅλο τὸ πάνω μέρος τοῦ σώματός μας.
 Ἀπὸ τὸ λουτρό αὐτὸ πρέπει νὰ βγοῦμε γρή-
 γορα, πρὶν περάσουν τρία λεπτά καὶ νὰ σφογ-
 γισθοῦμε δυνατὰ, προσέχοντας νὰ σφογγίσουμε
 πρῶτα τὸ λαιμό, τὸ πρόσωπο καὶ ὕστερα τὰ
 χέρια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν τριῶν
 λεπτῶν ποὺ θὰ μείνουμε στὸ νερὸ πρέπει νὰ
 φροντίζωμε νὰ κινούμεθα διαρκῶς, ὥστε ν'
 ἀναπτύσσεται κάποια θερμότης. Ἡ μεγαλύτερη
 ἀπόδειξη κατὰ τὸν κ. Κνάϊπ, ὅτι τὸ ψυχρὸ
 λουτρό αὐτὸ δὲ φέρνει καμμιὰ βλάβη, εἶναι
 ὅτι ὁ σφυγμὸς μας μένει ὁ ἴδιος χωρὶς τὴν πα-
 ραμικρότερη ταραχὴ.

Πὼς διατηροῦνται τὰ λουλούδια

Ραντίζουμε ἐλαφρὰ καὶ μὲ καθαρὸ νερὸ τὴν
 ἀνθοδέσμη ποὺ θέλομε νὰ διατηρήσωμε δρο-
 σερὴ καὶ ὕστερα τὴ βάζωμε μέσα σ' ἓνα βάζο
 τὸ ὁποῖο περιέχει ἄρκετὸ σαπουνόνερο. Κάθε
 πρωὶ βγάζουμε τὴν ἀνθοδέσμη ἀπὸ τὸ βάζο
 τὴν κρατοῦμε μέσα σὲ λίγο καθαρὸ νερὸ γιὰ
 δυὸ λεπτά, φροντίζοντας νὰ εἶναι βαλμένη σὲ
 μιὰ πλάγια θέσῃ, καὶ ὕστερα τὴν πέρνουμε γιὰ
 νὰ τὴ βάλουμε πάλι στὸ ἴδιο βάζο μὲ τὸ σα-
 πουνόνερο. Ἔτσι μποροῦμε νὰ βαστήξουμε
 τὰ ἄνθη γιὰ ἓνα μῆνα.

Γιὰ τὴν αἱμορραγίαν τῆς μήτης

Τὸ πιὸ πρόχειρο ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον ἀποτε-
 λεσματικὸ φάρμακο γιὰ τὴν τόσο συνηθισμένη
 αὐτὴ αἱμορραγία εἶναι: νὰ κουνήσουμε ζωηρὰ
 τὰ δυὸ σαγόνια, ὅπως ὅταν μασᾶμε. Ἡ αἱ-
 μορραγία παύει ἀμέσως τότε. Ἄν τύχῃ τώρα
 ἐκεῖνος, ποὺ ἀνοίξει ἡ μήτη του καὶ εἶναι μικρὸ
 παιδί, δόστε του νὰ μασήσῃ κάτι σκληρὸ
 ὥστε νὰ κουνηθοῦν τὰ δυὸ σαγόνια του.

Γιὰ τὶς μικρὰς πληγὰς

Γιὰ τὶς μικρὰς πληγὰς μποροῦμε νὰ μεταχει-
 ρισθοῦμε λίγο ζουμί λεμονιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο
 νὰ τὶς ἀλείβουμε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἡ ἐφαρ-
 μογὴ τοῦ ἀπλούστατου αὐτοῦ μέσου ἔφερε
 θαυμασία ἀποτελέσματα ἀπὸ τὸ γνωστὸ γερ-
 μανὸ ἱατρὸ κ. Μύλλερ στὴ χειρουργικὴ κλι-
 νικὴ τοῦ Βερολίνου «Ἱπποκράτης».

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἡ Μαρία ἔχει καλὴ καρδιά!

Ἡ Μαρία ἦρθε νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ θείου της. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔρριξε μιὰ ματιὰ παντοῦ, στὸ σταῦλο, στὸ κοτέτσι, στὸ περιβόλι, σκέφθηκε: «Χωρὶς ἄλλο ὁ θεὸς μου δὲ θὰ πῆγε στὸ σχολεῖο, γιὰ αὐτὸν πῆγαινε θὰ μάθαινε πὼς δὲν πρέπει νὰ στεροῦμε τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τους. Τὰ κακόμοιρα! Πόσο εὐτυχισμένα θὰ ἦταν ἂν δὲν βρισκόνταν κλεισμένα».

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ἡ Μαρία λυπημένη πολὺ γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν ζώων, ἀπεφάσισε νὰ γατρεύσῃ τὴ δυστυχία τους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κοιτοῦ λέγοντας:

— Ἀῖντε, κοτίτσες μου, ἐβγάτε νὰ περπατήσετε.

Ἐπειτα πῆγε στὸ σκυλί, τὸ λυσε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ εἶπε:

— Κακόμοιρο σκυλάκι, μὲ αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα εἶσαι σὰ φυλακισμένο. Ἀῖντε τρέξε καὶ σύ!

Μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν καλοκαγαθία αὐτῆς τῆς Μαρίας ἦταν ἄσχημο. Τὸ βράδυ ὁ θεὸς της εἶδε ὅτι οἱ κότες εἶχαν καταφάγει κάτι θανάσια λουλουδάκια, πὺν εἶχε φυτῶνι μόνος του καὶ ἀκόμη εἶχαν καταφάγει καὶ κάμποσα σπαρτά.

«Μὰ ποῖος τὶς ἄνοιξε καὶ βγήκαν;» ἀναρωτιόταν ὁ θεὸς. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μῆλκε στὴν αὐτὴ ἕνας γείτονας του γιὰ νὰ τοῦ κἀνὴ συντροφιά. Μὰ ἔξαφνα ὁ Ἀζὺρ πὺν ἦταν λυμένος χύθηκε πάνω του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πανταλόνι καὶ τοῦ τόσχισε.

— Πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς Ἀζὺρ. Ποῖος σ' ἐβγάλε ἀπὸ τὴ φωλιά σου;

— Ἐγὼ θεῖε μου, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας. Καὶ ἡ μικρὴ παρουσιάσθηκε. Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο ὑπόφερε δεμένο τόσες μέρες. Τοῦδωκα καὶ ἐγὼ τὴν ἐλευθερίαν του. Αὐτὸ μὲ μάθανε στὸ σχολεῖο: ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε καλοὶ πρὸς τὰ ζῶα.

— Μικρὴ ἀνόντη, εἶπεν ὁ θεὸς. Κοίταξε τί ἔκανες. Γιὰ νὰ λύσης τὸ σκυλὶ ἔσχισε τὸ πανταλόνι τοῦ κυρ-Ἀποστόλη. Γιὰ νὰ βγάλῃς τὶς κότες

ἀπὸ τὸ κοτέτσι, μοῦφαγαν ὅλα τὰ σπαρτά. Βέβαια, πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς πρὸς τὰ ζῶα, μὰ ὁ Ἀζὺρ στὴ φωλιά του περναίει σὰν πρίγκη-πας... Τὸ ἴδιο καὶ οἱ κότες.

Ἡ Μαρία κατάλαβε ἀμέσως τὸ λάθος της.

Τὸ στοιχειωμένο σπίτι.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Πετράκης, δυὸ ἀγαπημένα ξαδέφρα, πῆγανε στὸν πύργο τοῦ θείου τους, γιὰ νὰ περάσουνε τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα. Ὁ πύργος τοῦ κυρίου Πανσανία εἶταν πολὺ παλιὸς καὶ εἶχε ἕναν παράξενο ρυθμό. Μὰ καθὼς ἔμπαινες μέσα σ' ἐπαινε ἕνας ἐλαφρὸς φόβος, γιὰ τὸ πύργος εἶχε κάτι τὸ μυστηριώδες... Κι' οἱ γείτονες λέγανε, πὺν βγαίναν φαντάσματα σ' αὐτόν, γιὰ τὴν σκοτεινότητά πολλοὶ ἐκεῖ μέσα στὸν πόλεμον—στὸν ὅποιον ὁ πύργος εἶχε χρησιμεύσει γιὰ φρούριο. Μαζὶ μὲ τοὺς γειτόνους ἔλεγε καὶ ἡ κυρὰ-Ξακουστή ἡ μαγεύτρια, ὅτι τὴ νύχτα ἀκούγε πάνω ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ πύργου, φωνὲς πὺν μοιάζανε μὲ κλάματα.

— Ἀν καὶ δὲν κάνει νὰ σᾶς τὰ λέω παιδιὰ μου, μολαταῦτα, δοκιζόταν ἡ γοιὰ μαγεύτρια, ἀκούω κλάψες τὴ νύχτα, ναί, Θε μου, συγχώρεσέ με καὶ ἀλήθεια λέω.

Τὰ παιδιὰ γέλασαν. Εἶταν καὶ τὰ δυὸ πολὺ τολμηρὰ καὶ δὲν πίστευαν στὰ φαντάσματα καὶ σὲ παρόμοιες ἀηδίες. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσανε νὰ βεβαιωθοῦνε μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια. Καὶ μόλις νύχτωσε μιὰ καὶ δυὸ ἀνεβήκανε στὴ σκοτεινὴ σκάλα τῆς σοφίτας μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μικροῦ ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ, πὺν εἶχαν. Μόλις ἀνεβήκανε στὴ σοφίτα μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ παλιὰ ἀντικείμενα τοὺς χτύπησε. Ἐξαφνα ὁ Γιαννάκης ἔκανε νόημα στὸν Πετράκη νὰ μὴν πῇ λέξη. Πραγματικὰ μικρὲς φωνίτσες καὶ σιγανὰ κλάματα ἀκούσθηκαν. Ἐλαφρὸς τρόμος ἔκανε τὰ παιδιὰ νὰ μείνουν ἀκίνητα.

— Πᾶμε ν' ἀνοίξωμε τὸ φεγγίτη! Ἀπὸ κεῖ ἀκούγονται τὰ κλάματα, εἶπε ὁ Γιαννάκης.

Ὁ Πετράκης προχώρησε μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι—εἶν' ἀλήθεια—φοβισμένος.

Μὰ μόλις ἄνοιξαν τὸ φεγγίτη καὶ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ φώτισαν τὸ σωλῆνα, πὺν τρέχανε τὰ νερά τῆς βροχῆς, εἶδαν δυὸ κουκουβάγιες!

Αὐτὰ εἶταν τὰ φαντάσματα, πὺν τὸ κλάμμα τους ἀκούγε ἡ κυρὰ-Ξακουστή!

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Ἡ βασίλισσα. Τὸ πρῶτο σμήνος.

Νὰ ἡ περιεργότερη ἐποχὴ τῆς ἱστορίας τῶν μελισσῶν: ἡ ἀνοιξή. Τὰ λουλούδια μὲ τὴν εὐωδίᾳ τους, τίς τραθοῦνε καὶ πετᾶνε μὲ χαρὰ πάνω σ' αὐτὰ φέρνοντας μικρὰ σφαιρίδια ροδόχρωμα, μπλε ἢ κίτρινα. Ὁλὴ ἡ κυψέλη τώρα εἶναι σὲ κίνηση. Ἡ βασίλισσα διπλασιάζει τὴν ἐνέργειά της καὶ ἐτοιμάζεται, ὄντας ἐγγυος, ν' ἀρχίσῃ τὸ γέννημα τῶν αὐγῶν, πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ τελειώσῃ πρῶτα, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ ἔπειτα τὸ μέρος τῆς φυλῆς ποὺ περιμένει νὰ γεννηθοῦν οἱ ἀρσενικοὶ γιὰ νὰ συστήσῃ νέα ἀποικία. Πάμπολλες μέλισσες γεννιῶνται κάθε μέρα, καὶ ἡ φυλὴ ποὺ εἶχε ὑποφέρει τόσο κακὸ ἀρχίζει τώρα νὰ δομίζει ἀναγγέλοντας μετοικεσίες.

Ὁ ἀριθμὸς τους τώρα μεγαλώνει τόσο, ὥστε στίς θερμότερες ὥρες τῆς ἡμέρας, μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἀναπαύονται ἔξω ἀπὸ τὴν κυψέλη στὸν ἴσκιό τοῦ καλαθοῦ. Τὸ πρῶτ' ὅταν βγαίνει ὁ ἥλιος οἱ νέες μέλισσες δαίνοιν καὶ τριγυρίζουν λίγο στὴν ἀτμόσφαιρα σχηματίζοντας ἑκεῖνο ποὺ οἱ μελισσοῦργοι λένε τεχνητὸν ἥλιο—πρᾶγμα ποὺ προμηνάει τὴν προσεχῆ ἔξοδο τοῦ σμήνους.

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ βασίλισσα τιμᾶται μὲ περιποιήσεις, σεβασμοὺς καὶ μὲ θερμὰ δείγματα ἀγάπης. Μὰ ἀντὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένη, ἀποφασίζει νὰ ἀφήσῃ ὅλ' αὐτά, τὴν κατοικία της καὶ τίς ὑπήκοες της. Γιατί; Ἀς τὴν ἀκολουθήσωμε δῆμα πρὸς δῆμα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν αἰτία.

Ὅταν ἡ βασίλισσα ἀσχολεῖται μὲ τὸ γέννημα τῶν αὐγῶν, οἱ ἐργάτιδες φτιάχνουν μερικὰ κελλιά, ποὺ τὸ σχῆμά τους καὶ οἱ διαστάσεις τους εἶναι πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ κελλιά ποὺ προορίζονται γιὰ διαμονὴ τῶν κοινῶν μελισσῶν καὶ τῶν κηφήνων. Τὰ κελλιά αὐτά, τὰ λεγόμενα βασιλικά, (γιατὶ ἀφιερώνονται στίς νέες βασίλισσες) μένουν στὰ πλάγια τῶν δρομῶν, ποὺ χωρίζουν τίς πηττες, σὰν σταλαχτίτες. Τὸ σχῆμα τους εἶναι ἀνάλογο μὲ σχῆμα τσέπης, ὅταν τελειώσουν δὲ μοιάζουν μὲ μακροῦλὸ ἀχλάδι, ἀνάποδα κρεμασμένο. Ἀμα τώρα σὲ μιὰ κυψέλη οἱ ἐργάτιδες φτιάσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ βασιλικά κελλιά, ἡ βα-

σίλισσα δάζει ἓνα αὐγὸ σὲ κάθε κελλί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τελειώμά τους—γιατὶ τὸ μῆκός τους φθάνει 2—3 ἐκ. τοῦ μέτρου.

Εἶδαμε λοιπὸν τὴ βασίλισσα νὰ τιμᾶται ἀπ' ὅλες τίς μέλισσες τῆς φυλῆς. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τόση ἀγάπη καὶ σεβασμὸ, νά, φθάνουμε σ' ἐποχὴ ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας. Τὰ αὐγά ποὺ ἡ βασίλισσα ἔχει καταθέσει στὰ βασιλικά κελλιά, ἔχουν μεταμορφωθῇ σὲ σκουλίκια καὶ αὐτὰ σὲ νύφες. Τὸ μέγεθος τοῦ κελλιοῦ, ἡ ἀφθονία τῆς τροφῆς καὶ πρὸ πάντων ἡ ιδιότης τοῦ βασιλικοῦ ζωμοῦ, (τὸ ζουμί ποὺ δίνουν ἐκεῖνες ποὺ τὰ τρέφουν. Τὸ ζουμί αὐτὸ ἔχει ὠραία γεύση καὶ μυρωδιά, ἀναπτύσσει δὲ γρήγορα μερικὰ ὄργανα. Τὸ σκουλήκι, τὸ ἀπλὸ καὶ κοινὸ, ποὺ πιε ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸ αὐτὸ ζουμί, πέρνει μορφὴ βασιλική, ἡ ιδιότης λοιπὸν τοῦ ζουμιοῦ αὐτοῦ εἶπαμε τοὺς ἀναπτύσσει μερικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα δὲ φαίνονται στίς κοινὰς μέλισσες. Ἔτσι τὸ ἀνάστημα τῶν νέων βασίλισσῶν εἶναι κομψό, ἡ κοιλιὰ πιδ μακρὰ καὶ ὁ στόλισμός τους πιδ λαμπρός. Ἡ κυψέλη ποὺ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, περιέχει, 22 βασιλικά κελλιά, κλεισμένα ὀλωσδιόλου καὶ περικυκλωμένα, ἀδιάκοπα ἀπὸ μερικὰς μέλισσες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ νὰ τρῶνε ἀδιάκοπα, τὸ κερί τῶν κελλιῶν. Μέσα ἀπὸ τὸ πιδ ἀρχαῖο κελλί, ποὺ ἀφοῦ φαγώθηκε ἀπ' ἔξω, ἐγίνε διάφανο, φαίνεται ἡ νύφη, τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ἄσπρο στὴν ἀρχή, γίνεται ὀλο ἓνα πιδ βαθύ. Τ' ἄλλα κελλιά φαίνονται πῶς δὲν περιέχουν παρὰ σκουλήκια καὶ αὐγά.

Νὰ ἡ βασίλισσα! Νὰ οἱ μέλισσες δὲν ταράζονται καθόλου γιὰ τῆς κάνουν θέση νὰ περάσῃ. Μάταια ἀπλώνει τὴν προδοσίδα της! Καμμιά δὲν τῆς προσφέρει τὸ συνηθισμένο μέλι, ὅλες δὲ προσποιοῦνται, πῶς ἀγνοοῦν τὴν ἐπιθυμία της. Βλέποντας ἡ βασίλισσα τὴ διαγωγὴν τους αὐτὴ πλησιάζει στὸ σπιτάκι ποὺ ἔχει μέλι καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τρέφεται μόνῃ της. Δυστυχισμένη βασίλισσα!

Τὸ ἰσχνὸ σῶμά της καὶ ἡ ἀνησυχία της τὴν κάνουν ἀξιολύπητη. Τρέχει πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις τῆς κυψέλης, μὰ οὔτε τιμές, οὔτε περιποίηση, οὔτε τροφὴ βρίσκει. Ἡ διαγωγὴ αὐτὴ

τῶν μελισσῶν εἶναι παράξενη, γιατί ἡ βασίλισσα μπορεῖ νὰ τίς ἐπηρεάσῃ διάφορα μέρη τῆς κυψέλης μὲ μοναδική ταχύτητα, ἀναπαύεται κάθε τόσο καὶ τραγουδάει. Ἄμα οἱ μέλισσες ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τῆς βασίλισσας, παύουνε κάθε ἐνασχόληση κι ὅλες κατεβάζουν τὸ κεφάλι γιὰ λίγες στιγμές. Πολλὲς τρέμουν μ' ἓναν τρόπο παράδοξο κι ἄλλες πάλι κουνᾶνε τὸ κεφάλι μ' ἓναν τρόπο γελοῖο. Τὴν ἐξήγηση τοῦ φαινομένου αὐτοῦ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ, μὰ οἱ περισσότερες βασίλισσες μεταχειρίζονται τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἡ ἀνησυχία τῆς βασίλισσας μεγάλωνε κι' ἔτρεχε ἀδιάκοπα δῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ μέλισσες. Μὰ ἔξαφνα ἔγινε σιωπὴ κι' ἡ βασίλισσα ρίχθηκε κάτω, ἐνῶ οἱ μέλισσες ἄρχιζαν τὸ ἄρπαγμα, τρώγοντας τὸ μέλι. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο βγήκαν ἀπὸ τὰ κελλιά κι' ἀκολούθησαν ἐκείνες ποὺ βομβίζοντας τίς προσκαλοῦσαν. Ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμή ἡ κυψέλη παραιτήθηκε, ὅλες δὲ οἱ μέλισσες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ ἀκολούθησαν τὴ βασίλισσα, ποὺ ἄφησε τὴ συγκατοικία τους.

Σχηματίσθηκε λοιπὸν τὸ πρῶτο σμήνος. Ἡ παρατημένη κυψέλη τώρα ἔμεινε σὲ μεγάλη ἀταξία γιὰ μερικές στιγμές, κι' οἱ ἐργάτισσες γυρίζοντας ἀπὸ τοὺς ἀγρὺς δὲ σκεπτόνταν νὰ καταθέσουν τὸ μέλι καὶ τὴ γύρη, τὰ σκουλήκια παραμελοῦνταν κι' οἱ νέες μέλισσες δγαίνοντας ἀπὸ τὰ κελλιά, μὲ τὰ φτερά ἀκόμη δρεγμένα καὶ τὸ σῶμα τρυφερό, δὲν εἶχαν καμμιά περιποίησι. Τέλος, ὅταν ἐκεῖνες ποὺ ἔλειπαν, γύρισαν, τὰ πράγματα πῆραν ἄλλη μορφή: ὅλες ἄρχισαν τίς ἐνασχολήσεις των κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸ μόνο ποὺ ἔβλεπε κανεὶς στὴν κυψέλη εἶταν ἡ ἐλάττωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελισσῶν. Κάθε μέρα ὅμως πλῆθος ἀπὸ ἀρσενικὲς καὶ ἐργάτισσες ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σπιτάκια κι' ἔτσι ἡ φυλὴ μεγάλωσε. Ὑστερ' ἀπὸ 8 ἡμέρες ἡ κυψέλη δρέθηκε ὅπως εἶταν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ πρῶτου σμήνους.

* *

Τὰ βασιλικά κελλιά ποὺ εἶχαν παραμεληθῇ γιὰ κάμποσον καιρὸ, τώρα ἐπιμελοῦνται πολὺ ἀπὸ τίς μέλισσες καὶ πρὸ πάντων ἐπιμελεῖται ἐκεῖνο τὸ κελλί, ποὺ περιέχει τὴν πιδ ἡλικιωμένη ἀπὸ τίς νύφες.

Πέντε μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ πρῶτου σμήνους, μιὰ ἀπὸ τίς νέες βασίλισσες ποὺ μπορούσε καὶ κουνιόταν καὶ ἤθελε γρήγορα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κελλί, ἄρχισε νὰ τρώῃ τὸ κερί ποὺ τὴ σκέπαζε. Μὰ οἱ μέλισσες μόλις εἶδαν αὐτὸ, τὴν ἐμπόδιζαν νὰ βγῇ, τῆς συγχωροῦσαν ὅμως νὰ βγάλῃ τὴν προβοσκίδα, πάνω στὴν ὁποίαν οἱ φύλακες βάζουν λίγο μέλι. Τέλος ἡ αἰχμαλωσία τὴ στενοχωροῦσε καὶ κινούμενη ἀδιάκοπα βρῆκε εὐκαιρία καὶ βγήκε. Ἄμα ἐλευθερώθηκε, ἀνέδθηκε στὸ ὕψωμα τοῦ σπιτιοῦ κι ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ λυπητερά, τὸν τρόπο ὥστε οἱ μέλισσες ἀφήνοντας τίς δουλειές τους, ἀκουγαν ταπεινωμένες τὸ παράδοξο αὐτὸ τραγούδι.

Διόσκευη Α. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ΤΙ ΠΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟ

Ἡ βιομηχανία τοῦ λαδιοῦ τῶν μεγάλων ψαριῶν καὶ τῶν διαφόρων θαλασσίων ζώων πέρνει κάθε μέρα καὶ νέα ἐξέλιξη. Σήμερα δὲ βγάζουν μόνο ἀπὸ τὸ σηκότι τῆς μουρούνας τὸ γνωστὸ μουρουνόλαδο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς καὶ τὸ λίπος τῆς. Καὶ δὲν μεταχειρίζονται πιά μόνο γιὰ τὰ παιδιὰ τὸ μουρουνόλαδο, ποὺ ἔχει θεραπευτικὲς ιδιότητες ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἄλειμμα τῶν μηχανῶν τῶν ἐργοστασίων.

Ἡ Νορβηγία εἶναι ὁ μεγάλος παραγωγὸς τοῦ μουρουνόλαδου γιὰ τὴν Εὐρώπη, τὸ κέντρο μάλιστα τῆς βιομηχανίας αὐτῆς εἶναι τὰ νησιά Λοφόντε, ποὺ βρίσκονται πρὸς τὸ βορεινὸ μέρος τοῦ πολικοῦ κύκλου καὶ κοντὰ στὶς νορβηγικὲς ἀκτές. Στὴν ἀρχὴ ἔβγαζαν τὸ μουρουνόλαδο μὲ τὴ μέθοδο τοῦ σαπίσματος. Ὅταν τὰ σηκότια τῶν ψαριῶν δηλαδὴ ἔμεναν ἐκτεθειμένα στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ σάπιζαν, ἔβγαζαν μόνον τοὺς τὸ χρήσιμο λάδι, ποὺ τὸ διάλεγαν ἔπειτα καὶ τὸ καθάριζαν.

Σήμερα τὸ μᾶζεμα αὐτὸ γίνεται τεχνικώτερα καὶ μεθοδικώτερα. Ζεσταίνουν τὸ ὑλικό, ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ λαδιοῦ καὶ πετυχαίνουν γρηγορότερα καὶ ἀφθονότερα τὸ τρέξιμο του. Ἐπειτα βράζουν τὸ ρευστὸ καὶ χωρί-

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

(Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Η ΚΑ ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Κα Βιργινία.—Γιατί κάνετε τόσο θόρυβο παιδιά μου ;

Δίνα.—Πίστεψέ με μαμά, πώς δεν είμαι ἐγώ!

Νίκος.—Ούτε κι ἐμεῖς μαμά !

Κα Βιργινία.—Ἔτσι εἶναι (στον Νίκο) ! Τεμπέλη ! δὲν ἔκαμες ἀκόμα τὰ μαθήματά σου ;

Νίκος.—Ἔχω καιρό... Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαΐ.

Κα Βιργινία.—(ειρωνικά). Ὠραία ἰδέα ! Ὅταν θὰ πάρω τὴ Δίνα καὶ τὴ Μπεμπέκα στὸν κινηματογράφο, θὰ μπορῆς νὰ ἐργασθῆς χωρὶς νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ κανένας...

Νίκος.—Ἀφοῦ θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο τότε ἀλλάζει ! Θὰ κάμω τώρα ἀμέσως τὰ μαθήματά μου. (Στὴν ἀδελφὴ του). Θὰ δῆς, Δίνα, ποῦ θὰ τελειώσω πολὺ πρὶν ἀπὸ σένα.

Δίνα.—(Μὲ χαμηλὴ φωνή). Καὶ βέβαια ! τὸ

ζουν τὸ λάδι, ποῦ πλέει τώρα, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄχρηστο ὕγρo.

Τὰ κομμάτια τῶν ψαριῶν, ποῦ δὲν παράγουν πιά λάδι, τὰ ξεραίνουν καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν στὴν κτηνοτροφία.

Ἡ μεγαλύτερη παραγωγὴ λίπους χρησίμου στὴ βιομηχανία γίνεται ἀπὸ τὶς φάλαινες. Κόβουν σὲ κομμάτια τὸ ἄφθονο λίπος, ποῦ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα της καὶ τὸ ζεσταίνουν σὲ μεγάλους ἀτμοκλιβάνους. Τὸ λίπος ποῦ βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν κατεργασία εἶναι πλουσιώτατο.

Ψαρόλαιο παράγεται ἀκόμη κι' ἀπὸ τὶς ρέγκες καὶ τὰ σαρδίνια. Τὰ ψάρια αὐτὰ τὰ βράζουν φυσικὰ ὁλόκληρα μὲ αἷμα κι' ἔπειτα μὲ πιεστικά μηχανήματα ἀπὸ τὴ βρασμένη ὕλη πετυχαίνουν τὸ τρέξιμο ἐνὸς πηχτοῦ ὕγρου, τὸ ὁποῖο ξεχωρίζει μόνο του. Ἡ ὕλη ποῦ μένει τώρα ἀπὸ τὰ μικρὰ ψάρια γίνεται μὲ εἰδικὰ μηχανήματα φαρίνα. Κι' ἀπὸ τὴ λιπώδη αὐτὴ φαρίνα φτιάχνουν τὴν κόλλα, τὴ γνωστὴ ψαρόκολλα.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἡ βιομηχανία τοῦ λαδιοῦ τῶν ψαριῶν καὶ τῶν μεγάλων θαλασσινῶν ζώων δίνει ἀφθονες ὕλες στὴν κατεργασία τῶν δερμάτων καὶ τῶν σαπουνιῶν.

ξέρω ἀφοῦ δὲ θᾶχης κανένα νὰ σὲ στενοχωρήσῃ καὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ κάμῃς μουντζούρες στὸ τετράδιό σου.

Ὁ Νίκος δὲν ἀπαντᾷ. Βάζει τὰ πράματά του πάνω στὸ τραπέζι καὶ κάθετται ἀπέναντι στὴ Δίνα.

Κα Βιργινία.—(Στὴ Μπεμπέκα). Ἔλα μαζί μου μικρούλα μου. Ἡ Ναταλία ἐτοίμασε κάτι γιὰ σᾶς. Ἔλα νὰ σερβίρῃς ἐσὺ τοὺς φίλους σου.

Μπεμπέκα.—Μάλιστα, κυρία Βιργινία.

(Ἡ Κα Βιργινία φεύγει καὶ ἡ Μπεμπέκα τὴν ἀκολουθεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΔΙΝΑ ΚΑΙ ΝΙΚΟΣ

Δίνα.—(Κάνει μιὰ διαίρεση). Τὸ 34 στὸ 115 πόσο πηγαίνει ; πηγαίνει, Πηγαίνει...

Νίκος.—(Γράφει). Δὲν θὰ σοῦ εἶναι τίποτε νὰ λογαριάζῃς ἀπὸ μέσα σου. Δὲν μὲρῶ νὰ ἐργασθῶ ἅμα ἀκούω νὰ μιᾶνε.

Δίνα.—(Ἀδιάφορη γιὰ τὴν παρατήρησιν). Πηγαίνει τρεῖς φορές· τρεῖς φορές τὸ 4=12 ἀπὸ 15 μένουν 3. Βάζω ἕνα μηδενικό.

Νίκος.—(Φουρκισμένος). Κάνεις τὴν κουφή ἢ τὸ κάνεις ἐπίτηδες. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργάζωμαι ἅμα ἀκούω νὰ μιᾶνε.

Δίνα.—Κι ἐγὼ τὸ ἴδιο... Κι ὅμως πρὸ ὀλίγου κι ἐσὺ καὶ ἡ Μπεμπέκα μὲ πειράζατε Ἄξιζες νὰ σοῦ κάμω κι ἐγὼ τὰ ἴδια !

Νίκος.—Πρὸ ὀλίγου καὶ τώρα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράμα.

Δίνα.—(Σαστισμένη). Γιατί κύριε ἐγώ; εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ τὸ μάθω...

Νίκος.—(Πολὺ ταραγμένος γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ παίρνει ξανά τὴν πέννα του). Φτάνει, φτάνει, σὲ παρακαλῶ. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ἀκούω τίς ἀνοησίες σου... Σώπα, μὴ μὲ διακόπτεις κάθε στιγμὴ, ἄφησέ με νὰ τελειώσω τὴ γραμματικὴ μου.

Ὁ ἀδελφὸς κι ἡ ἀδελφὴ ἐργάζονται χωρὶς νὰ μιᾶνε.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ

Ἡ Μπεμπέκα σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ μπαί-

νει φέροντας σ' ένα δίσκο φέτες με γλυκό και δυό πορτοκαλάδες.

Μπεμπέκα.—(Χαρούμενη προχωρεί προς τὸ τραπέζι). Σεβδριστήτε!

Ἐκείνη τὴ στιγμή γλυστράει πάνω στὸ πάτωμα, σκοντάβει κι ἀναποδογυρίζει τὸ δίσκο. Ἡ πορτοκαλάδα βρέχει τὰ βιβλία τοῦ Νίκου και ἀπὸ τὸ γλυκὸ ποὺ ἔχουν οἱ φέτες τὸ ψωμί, γεμίζουν τὰ τετράδια!

Λίνα.—(Στὴ Μπεμπέκα). Αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανες με πονηριά;

Μπεμπέκα.—(Δυσσαρεστημένη ζητάει νὰ βοῇ λόγια γιὰ συγχώρεση). Σὲ δεβαιῶ πὼς δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες.

Νίκος.—Αὐτὸ δὲ ἔλειπε!...

Λίνα.—Πρὸ ὀλίγου μοῦ συνέβη τὸ ἴδιο, ὅταν ἐσὺ ἐπαιζες τὸ Γουλιέλμο Τέλλο. Ἐπειδὴ δὲν συνέβαινε σὲ σένα, τὸ ἔβρισκες περίεργο και δὲ στενοχωριόσουν καθόλου... μάλιστα γελοῦσες. Τώρα εἶναι ἡ σειρά σου, δέχεσαι σὺ τὴν ἴδια στενοχωρία με τὴ διαφορά ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο κακιὰ και δὲν θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς κακοτυχιάς σου γιὰ νὰ γελάσω.

Μπεμπέκα.—(Λαβαίνει μέρος). Ἡ Λίνα εἶναι καλύτερη ἀπὸ μᾶς, Νίκο! Τὴν πειράξαμε κι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμη και σὲ μᾶς τὰ ἴδια... (Ρίχνεται στὸ λαιμὸ τῆς Λίνας και τὴ φιλεῖ). Μᾶς ἀγαπᾶς;

Νίκος.—(Ἀφίνει τὴν καρέκλα του και κάνει ὅτι ἔκανε και ἡ Μπεμπέκα). Ἀδελφούλα μου, ἀναγνωρίζω τὸ ἄδικο μου... ἔλα λησμονήθηκαν δὲν εἶν' ἔτσι;

Λίνα.—(Τοὺς δίνει φιλιά). Καὶ βέβαια. Μὲ γνωρίζετε καλὰ κι ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος πὼς δὲν εἶμαι οὔτε μνησικάκη, οὔτε θυμωμένη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Η ΚΑ ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Κα Βιργινία.—(Τ' ἀκουσε ὅλα και λέει στὸ παιδί της τὸ Νίκο). Νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημα, Νίκο, και νὰ θυμᾶσαι στὸ μέλλον πὼς δὲν πρέπει νὰ κάνης στοὺς ἄλλους ἐκείνο ποὺ δὲ θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ κάνουν σὲ σένα.

Μετ. Αἴγλης Σταγειρίτου

ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Λύσεις ἔλαβα **Κ. Πιλάβιε**, **Καμέλια Ἑντελσταῖν** και **Ἀλ. Πυλαρινέ**. Μήπως εἶναι ἡ διαφορά τῶν ταχυδρομικῶν **Σ. Καρδάμη**; Σ' εὐχαριστῶ και πάλι γιὰ τὶς ἐνέργειές σου. Τὸ καταστατικὸ πρέπει νὰ μείνῃ στὰ Γραφεῖα μας. Ἄς στείλῃ τὴ συνεργασία του ὁ **Γ. Μίχας** και γίνετα ἀργότερα συνδρομητὴς ἢ πληρώνει τὴ συνδρομὴ του με δόσεις.

Τὸ «ποτῆρι» δὲ μοῦ ἄρесе. Στείλε κανένα ἄλλο εὐθυμογράφημα ποὺ νᾶχῃ περισσότερο ἐνδιαφέρον. Πῆρα τὸ γράμμα σου **Ἡλ. Σιμόπουλε**. Ὅχι δὲ κάθε χειρόγραφο τὸ προσέχω και γράφω τὰ λάθη του με τὴν ἐπιθυμία νὰ τὰ διορθώσῃ ὁ συγγραφέας του. Τὴν «ἀντίθεση» τὴν ἐγκρίνω με μερικὲς διορθώσεις. Μὰ γιατί τόσο ἀπαισιοδοξία; Διάβασα τὸ «Χελιδόνι» σου **Γιάννη Βλαχάκη** μὰ στὸν τρίτο στίχο μοῦ τὰ χαλᾶς στὸ μέτρο, γιατί γράφεις: και διώχνεις τὰ σπουργίτια. Τὸ ἴδιο και στὸ β' στίχο τοῦ δευτέρου τετραστίχου. Κοίταξέ το λοιπὸν ἄλλῃ μιὰ φορὰ και προσπάθησε νὰ εἶναι σωστὸ τὸ μέτρο. Τὸ περιμένω διορθωμένο. **Καν. Γιωργαντέλη**, τιμοκατάλογο σοῦστεῖλα. Τὸ γράμμα σου τὸ διάβασα προσεκτικά. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ἄδολο ἐνδιαφέρον σου γιὰ τὸ περιοδικὸ μας, μὰ βεβαιώσου πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ ἐλλείψεις θὰ διορθωθοῦν με τὸν καιρό. Ἄλλωστε αὐτὸ ἐξαρτᾶται κι ἀπὸ τοὺς καλοὺς ὑποστηρικτὰς στοὺς ὁποίους σὲ κατατάσσω και σένα. Σὲ δικαιολογῶ, **Ρένε Θρύλε** γιὰ τὴν καθυστέρηση σου, μ' αὐτὸ βέβαια δὲ σημαίνει πὼς ἄφησες και τὴν παλιά σου φιληνάδα τὴν **Π.Χ.** Ἄλλωστε ὅπως λὲς κι ὁ ἴδιος και τὸ ἀναγνωρίζω κι ἐγὼ πὼς εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἐδῶκαν ζωὴ στὴν κίνηση τῶν συλλόγων. Μὰ γιατί ἔτσι ὁ «Λογοτέχνης»; Τώρα ποὺ πῆραν φωτιὰ οἱ ἄλλοι, τώρα σταματήσατε σεῖς! Ὁ **Ν. Γιωργίτσας** ξαναγύρισε στὴ Δράμα, νομίζω. Ποιὸς ξέρει ἴσως ἐκεῖνοι νὰ μὴν πέρνουν τὸν ἑαυτὸ τους στὰ... σοβαρά! Ἔ; Ἀποχωρίζεσαι; Γιατί; Ὅ,τι εἶναι θὰ φανῇ κανεῖς ὅχι ἐμπορικὴ μόρφωση νὰ πάρῃ, μὰ ὅποιἀδήποτε ἄλλῃ. Νὰ ὁ ξεχωριστὸς ποιητὴς Πάνος Ταγκόπουλος, ποὺ θᾶχῃ διαβάσῃ τὰ διαλεκτὰ ποιήματά του ἐμπορικὴ μόρφωση πῆρε. Τί σημασία ἔχει ὁμως; Ἄλλο τὸ ἔνα κι ἄλλο τὸ ἄλλο. Ἐπειτα μπορεῖ κανεῖς νὰ μορφωθῇ μόνος του; Ὑπάρχουν τόσα βιβλία σχετικὰ! Καὶ βέβαια ὁ διανοούμενος ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα γιατί τὰ ἔργα του ἔχουν μορφωτικὸ χαρακτῆρα, μιλάνε γιὰ τὸν ἀνθρώπινο πόνο! Μὰ τί χαρτὶ ἦταν αὐτὸ **Ἰω. Ἀνδρόνη**; Δὲν ἔβρισκες καλύτερο; Γράψε μου καθαρά και σὲ χαρτὶ τῆς ἀνθρωπιάς ἔ; Ἐγκρίνω τὰ

ψευδώνυμα *Θέμης Ουράνης*, *Αύγουστος Θρύλος* και *Ρόδης Μεσσήνης*. Στά άλλα γραμμάτια που έλαβα θ' απαντήσω στο ερχόμενο τεύχος.

Ο άσύρματος της Π. Χαράς

Ο υποφαινόμενος Πρόεδρος των Άοράτων λαμβάνει την τιμήν να ευχαριστήσει όλους όσους άσχολούνται μ' αυτόν—και είναι πάρα πολλοί— και να τους καθησυχάσει διαβεβαιώνοντάς τους ότι θα τους άποκαλύψει σιγά σιγά. Και πρώτη άποκάλυψη κάνει την άποκάλυψη της Ναπολινάς, ή όποια δέν είναι άλλη παρά ή δις Χάρις Βεριοπούλου, όριστικά αυτή τη φορά. Βεβαιώσου Παιδόκοσμε της Π. Χαράς. Είμαι βέβαιος γι' αυτό—την έπιασα από την τελευταία της άγγελία—ώστε βάζω στοίχημα όλην την Παιδ. βιβλιοθήκη μου...

Σύλλογος Λογοτέχνης Πρόεδρος Ρένος Θρύλος, Άντιπρόεδρος Θέμης Ουράνης Γραμματεΰς Αύγουστος Θρύλος, Ταμίας Ρόδης Μεσσήνης.

Κριτική επιτροπή Ρ. Θρύλος, Θ. Ουράνης, Αύγ. Θρύλος. Σκοπός: δημιουργία μεγάλου πνευματικού κέντρου. Προκήρυξις λογοτεχνικών διαγωνισμών. Ο Σύλλογος έχει ιδιαίτερο γραφείο, βιβλιοθήκη και εκδίδει χειρόγραφο Περιοδικό. Προσεχώς διαγωνισμοί. Καταστατικό δωρεάν. Δ' σις 'Ιω. Σταματέλος όδός Θουρίας Καλάμας.

Παιδιά ξέρετε ποιός είναι ό Πρόεδρος των Άοράτων; Μάθετέ το λοιπόν: ό κύριος Μαραγγοσοσοός! Ο πρώην πρόεδρος του πρώην συλλόγου: Προσφυγόπολο.

Ίπποτης Νερολίθαρος

Η Καμέλια δέν είναι άλλη από τη Λουκία Βαγενά. Τρέμεεεεεε!

Θέλμα

Μικρά ποδοσφαιριστή δέν έποφειλόμενι από τις διευθύνσεις άλλ' από την κουταμάρα μερικών.

Πρόεδρος των Άοράτων

Η «Α γ ρ ά μ π ε λ η» που έφυγε από τās 'Αθήνας και πήγε στη Θύνη μόλις πάτησε τό πόδι της εκεί έμαθε ότι ή Βασίλισσα στίς παπαρούνες είναι ή Μαρίκα Γεωργίτσα!!

Παιδιά!

όσοι καταγίνεσθε με τη Λογοτεχνία, όσοι θέλετε να γράφετε καλές εκθέσεις πρέπει ν' άποκτήσετε τό νέο βιβλίο του Α. Δ. Παπαδήμα, που θα κυκλοφορήσει σε λίγο: *Η Δημοτική γλώσσα και ή αισθητική της*.

Τό κάθε αντίτυπο με Ταχ. δρχ 12.

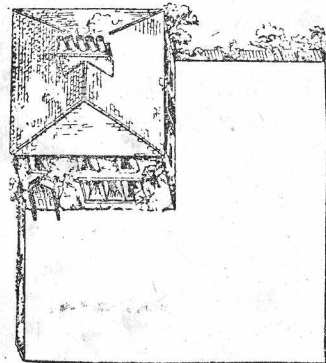
Δεκτές μόνο παραγγελίας χωρίς έμβάσματα.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πώς ό πατέρας θα μοιράση τό περιβόλι

Τίποτα δέν είναι πιό υγιεινό και πιό χρήσιμο στη νεολαία παρά νά καταγίνεται με τις άγροτικές έργασίες. Άλλά αυτό τό πράγμα δέν είναι και τόσο εύκολο βέβαια σε όλους. Γι' αυτό σ' όσους δέν είναι εύκολο συσταίνουμε ν' άσχολούνται με την κηπουρική—μία τέχνη που προκαλεί μεγάλη ευχαρίστηση.

Αυτό σκέφθηκε ένας πατέρας που είχε τέσσερα παιδιά και είταν άτόχος ενός σπιτιού στην έξοχή. Τό σπίτι είναι εκείνο που βλέπετε στην εικόνα μας. Η όλη ιδιοκτησία τώρα είταν τετραγωνική και τό σπίτι

δέν έπιανε παρά τό ένα τέταρτο της ιδιοκτησίας.

Ο πατέρας λοιπόν άπεφάσισε να μοιράση στά παιδιά του : στόν Παύλο, στόν Μίμη, στην Μαρίκα και στην Άννα την ιδιοκτησία την ύπόλοιπη, έκτός από τό σπίτι δηλαδή για νά μπορούση ό καθένας νά την κολλιεργήση. Παρουσιάσθηκε όμως μεγάλη δυσκολία στόν πατέρα τη στιγμή που θέλησεν ά χαράξη τά όρια της ιδιοκτησίας του καθενός παιδιού του, γιατί ήθελε νά την μοιράση στά ίσια. Καί όμως έπειτα από αρκετή σκέψη βρήκε τι έπρεπε νά κάνει. Βρήκε δηλαδή τόν τρόπον νά χωρίση την ιδιοκτησία την άκαλλιέργητη, σε τέσσερα ίσια μέρη για νά προλάβη τό μάλωμα των παιδιών μεταξύ των. Από τους άναγνώστες μας τώρα ζητάμε νά μάς πουνε πώς θα μοιρασθ ή άκαλλιέργητη γή σε τέσσερα ίσια μέρη. Λύσεις δεκτές ως τις 15 Μαΐου.

Κάθε λύση πρέπει νά συνοδεύεται από τρεις δραχμές

ΒΡΑΒΕΙΑ

Πρώτο.— Μία όμολογία του 'Αναγκαστικού Δα' νειού.

Δεύτερο.— Ένας αυτόματος κονδυλοφόρος ΒΑΜ-ΒΟΟ.

Τρίτο.— 55 δραχμών βιβλία Παιδικής Βιβλιοθήκης